

Dr Gary Meadors, 1 Koryntian, wykład 27, 1 Koryntian 11:2-34, Odpowiedź Pawła na pytania dotyczące publicznego kultu, 1 Koryntian 11:17-34

© Gary Meadors i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Meadors w swoim nauczaniu na temat Księgi 1 Koryntian. To wykład 27, 1 Koryntian 11:2-34, Odpowiedź Pawła na pytania o publiczne wielbienie. 1 Koryntian 11:17-34, Społeczność wierzących w wielbienie przed Bogiem.

Witamy ponownie na naszych wykładach na temat 1 Koryntian. Dzisiaj zajmiemy się 1 Koryntian rozdziałem 11. To jest twój pakiet notatek numer 13, 1 Koryntian 11, wersety 17-34, ostatnia połowa tego rozdziału.

I to jest interesujący fragment, ponieważ mieliśmy tak wiele w pierwszej połowie rozdziału na temat męskości i kobiecości, a potem po prostu całkowicie przeszliśmy do innego tematu i przeszliśmy tam bez typowych wskaźników strukturalnych, takich jak peri-death, teraz dotyczących. To podnosi pytanie w umysłach niektórych, czy Paweł teraz odnosi się do pytań, które pojawiły się w tym liście, 1 Koryntian 7:1, czy też coś ma na myśli w związku z tą kongregacją, która pojawia się w tej konkretnej sytuacji, i traktuje to. To jest po prostu tam i jest to zupełnie inne odczucie niż nawet bardziej kontrowersyjne części rozdziałów 1-6.

W tym konkretnym rozdziale naprawdę ostro krytykuje Koryntian za ich praktykę dotyczącą społeczności, posiłków, a szczególnie w odniesieniu do tego, co postrzegali jako świętowanie Wieczery Pańskiej. Cóż, spójrzmy na to teraz. 1 Koryntian rozdział 11 i wersety 17-34, ten punkt numer dwa na stronie 170 w twoich notatkach, społeczność wierzących w uwielbieniu przed Bogiem kontynuuje ten temat, tym razem przede wszystkim w odniesieniu do Wieczery Pańskiej.

W 11, 17-32, Garland mówi, że silni lub bogaci zwracają się do Wieczery Pańskiej, zamieniają Wieczere Pańską w świąteczny posiłek, w trakcie którego społecznie pozbawieni lub ekonomicznie zależni spóźnialscy są traktowani jako pasożyty, które mogą musieć jeść inaczej niż ci, którzy już tam są i w innej części domu, podważając w ten sposób cztery inne osoby z samego krzyża, które Wieczera Pańska głosi z 11-26. Więc zamiast być społecznym posiłkiem, który powinien zjednoczyć kościół jako wspólnotę przed Panem, mamy podziały, mamy rywalizację o pozycję i mamy bardzo, bardzo surowe elitarne traktowanie tych, którzy nie mają statusu. Jak powiedział Winter, argumentowanie, że zachowanie niektórych Koryntian można wytłumaczyć tym, że podczas Wieczery Pańskiej przestrzegają oni społecznie akceptowanej konwencji prywatnych obiadów w świeckim Koryncie, jest właśnie tym, w jaki sposób wyjaśnia on ich zachowanie, podobnie jak czyni to szereg innych komentarzy.

Teraz problem Wieczerzy Pańskiej w zgromadzeniu korynckim w wersetach 17-22, ta sekcja zaczyna się od być może najbardziej jaskrawej krytyki Pawła. W 11, 17, w następującej dyrektywie, nie mam dla was żadnej pochwały, ponieważ wasze spotkania przynoszą więcej szkody niż pożytku. To jest niezwykle bezpośrednie, bardziej bezpośrednie niż wiele rzeczy, które przeczytaliśmy do tej pory, mimo że były bardzo ważne kwestie w kwestii traktowania ich przez Pawła.

Nie wydaje się, aby Paweł odpowiadał na pytanie Koryntian z 7-1, ale że zajmuje się pilną kwestią publicznego kultu, o której się dowiedział. Mówienie o mężczyznach i kobietach oraz oddawaniu czci Bogu prawdopodobnie skłoniło go do zajęcia się tym problemem. Rozważ niektóre z czerwonych flag w 11, 17-22.

Przyjrzyjmy się temu tekstowi. W poniższych dyrektywach, czytam z 2011 NIV, w poniższych dyrektywach, nie mam dla was żadnej pochwały, mówi Paul, ponieważ wasze spotkania przynoszą więcej szkody niż pożytku. Po pierwsze, słyszę, że kiedy zbieracie się jako kościół, dochodzi do podziałów.

To nawiązuje, prawda, do wcześniejszej części Koryntian. Są wśród was podziały i do pewnego stopnia w to wierzę. To jest rodzaj eufemizmu, bo ja w to wierzę.

Bez wątplenia muszą być między wami różnice, aby pokazać, kto z was ma Bożą aprobatę. To dość sarkastyczne, ale możecie zobaczyć, że kwestia statusu wychodzi tutaj na wierzch, aby zobaczyć, kto ma Bożą aprobatę na poziomie struktury społecznej. Więc kiedy się spotykacie, to nie jecie Wieczerzy Pańskiej, ale kiedy jesz, niektórzy z was idą do przodu ze swoimi prywatnymi kolacjami.

W rezultacie jedna osoba pozostaje głodna, a inna upija się. Czy nie macie domów, w których możecie jeść i pić? Czy też gardzicie Kościołem Bożym, upokarzając tych, którzy nic nie mają? Jest kwestia statusu, posiadających i nieposiadających, jeśli chcecie. Co mam wam powiedzieć? Czy mam was chwalić? Z pewnością nie w tej sprawie.

Zaczyna ten akapit w wersecie 17 bez pochwały. Kończy go w wersecie 22 bez pochwały. Przyjrzyjmy się niektórym czerwonym flagom, które pojawiają się tutaj.

Przede wszystkim, w 11:18 były wśród was podziały, a to nawiązuje do wcześniejszej części listu, gdzie zajmował się podziałami i rywalizacją, współzawodnictwem, które zdarza się ludziom o statusie. W 11:19 jest konflikt statusu, jak czytaliśmy. Muszą być między wami różnice, aby pokazać, który z was ma aprobatę Boga, jakby samo wasze obnoszenie się ze swoim statusem miało sygnalizować, że Bóg ma dla was aprobatę.

Charakter spotkania jest zgodny z rzymskim statusem i protokołem posiłków, szczególnie 11:20 i 21. Garland cytuje opis takich wydarzeń autorstwa Pliniusza Młodszego, cytując, najlepsze dania były stawiane przed nim samym, to znaczy przed

gospodarzem i kilkoma wybranymi gośćmi, jego głównymi gośćmi i tanimi resztkami jedzenia przed resztą towarzystwa. Wlał nawet wino do małych flaszek, podzielonych na trzy kategorie: jedną dla siebie i nas, drugą dla jego pomniejszych przyjaciół, a jego przyjaciele są oceniani według Pliniusza, a trzecią dla jego i naszych wyzwolonych osób.

Więc możesz zobaczyć strukturę społeczną i status w działaniu w krytyce posiłku, który miał miejsce u Pliniusza, i wydaje się, że widzimy coś z tego tutaj w 1 Koryntian 11. Co więcej, w następnym punkcie 170 na dole, Paweł zaprzecza im twierdzeniu, że to Wieczerza Pańska. Bardzo bezpośrednio, mówi, więc kiedy się zbieracie, to nie jecie Wieczerzy Pańskiej.

Oni najwyraźniej twierdzili, że to część ich cotygodniowego nabożeństwa w społeczności, ale Paweł nie zamierza im tego przyznać. Zauważ, że Winter konsekwentnie odnosi się do tej części jako do Wieczerzy Pańskiej. Teraz, Wieczerza, Kolacja, to wszystko to samo greckie słowo. Jest wspólne greckie słowo, które jest używane w tym wszystkim, ale zastanawiam się, kiedy czytam Wintera i jego skupienie na Wieczerzy Pańskiej, że być może on sam zdecydował się to zrobić, aby zrobić coś w rodzaju gry słów na temat faktu, że nawet nie zamierzamy przyznać im uznania słowa Wieczerza, które jest tak powszechne w przypadku tego posiłku.

A swoją drogą, w kościele pierwotnym był posiłek, a także chleb i kielich na celebrowanie Wieczerzy Pańskiej. Spotykali się razem podczas wielu swoich spotkań przy posiłkach, a następnie celebrowali to, co my nazywamy Wieczerzą Pańską, czyli po prostu chleb i kielich. Zauważ, że Winter konsekwentnie odnosi się do tego jako do Wieczerzy Pańskiej, być może żartując z jej nielegalnego charakteru.

Grecki termin jest powszechny, ale z jakiegoś powodu wybiera Dinner zamiast Supper, co nie brzmi tak samo. Mam na myśli, że w chrześcijańskim języku i słownictwie, Lord's oznacza coś. Lord's Dinner, cóż, co to znaczy? I myślę, że być może zrobił to celowo.

Kolacja, Wieczerza, staje się typowym pijackim otoczeniem bankietów statusowych i całkowicie marginalizuje wierzących bez statusu zarówno pod względem jedzenia, picia, jak i obecności. W 20 do 22, to nie Wieczerzy Pańskiej jesz, werset 21, ponieważ kiedy jesz, niektórzy z was idą dalej ze swoimi prywatnymi kolacjami, prawdopodobnie również wewnątrz domu. Istnieją miejsca statusowe, w których można być geograficznie, a także istnieje status między jednostkami.

Jerome Murphy O'Connor może zrobić najwięcej, aby przedstawić niektóre z kwestii archeologicznych. Możesz słyszeć grzmoty. Pamiętaj, że jestem na Florydzie.

Jest popołudnie w lecie, więc grzmi i pada. Miejmy nadzieję, że nie będziemy mieć tutaj problemu z prądem. W rezultacie jedna osoba pozostaje głodna, a druga się upija.

Czy nie macie domów, w których moglibyście jeść i pić, mimo że byliście w domu goszczącym? Czy też gardzicie Kościołem Bożym, upokarzając tych, którzy nic nie mają? Co mam wam powiedzieć? Czy mam was chwalić? Z pewnością nie w tej sprawie. Paweł jest tak jasny, jak tylko może, że jest bardzo, bardzo niezadowolony ze sposobu, w jaki traktują to wydarzenie religijne, ten sakralny posiłek w kategoriach wspólnoty, a następnie chleb i kielich, które nazywamy Wieczerzą Pańską. On potępia to zachowanie w sposób nie budzący wątpliwości.

W wersecie 22 jest to bardzo jasne: żadnej pochwały, kropka, za twoje zachowanie. I wcale nie jest trudno dostrzec wyciek z niemal każdego z tych wersetów kwestii statusu społecznego, który był określany podczas bankietów i posiłków oraz podczas spotkań. Przenieśli to bezpośrednio do kościoła i byli niezwykle nadużywający, a nawet nadużywali Boga w kwestii jedzenia, picia i pijaństwa, co było częścią rzymskich posiłków, ale nie powinno być częścią celebrowania Wieczery Pańskiej, którą Jezus nam zostawił.

Tak więc przedstawia problem w wersecie od 17 do 22. Niewiele jest niejasności w tym względzie. Przedstawia to, stwierdza to bardzo jasno, a my rozmawialiśmy wystarczająco dużo o tle rzymskiego Koryntu, aby, jak sądzę, zacząć widzieć, jak to mogło wyglądać w kontekście różnych walk klasowych, które miały miejsce w Koryncie.

Następnie pojawia się właściwa tradycja dotycząca Wieczery Pańskiej. Po tym, jak Paweł w 17 do 22 miażdży światowe nastawienie do kolacji, powtarza dominikańską tradycję Wieczery Pańskiej. W 23 do 26 podejmuje z Ewangelii wprowadzenie przez Jezusa do tego, co nazywamy Wieczerzą Pańską.

Terminy przetłumaczone i otrzymane, przepraszam, otrzymane i dostarczone. Bo otrzymałem od Pana to, co również przekazałem lub przekazałem wam. A potem mówi Pan Jezus w noc, kiedy został zdradzony.

Na samym początku wersetu 17, przepraszam, wersetu 23, pojawiają się dwa terminy techniczne, które wskazują, że Paweł odnosi się teraz do autorytatywnego przekazu tradycji. Paweł pisał to w latach 50. Ewangelie, być może Marka, zostały już ułożone, a niektóre inne były w trakcie opracowywania.

Znał społeczność. Jestem pewien, że miał informacje szczególnie o Mateuszu. Niemniej jednak dominikańska tradycja Jezusa wprowadzającego Wieczerzę Pańską była ważną częścią tradycji ustnych we wczesnym kościele.

I Paweł to zrozumiał. W rzeczywistości zobaczymy, że bardzo często powtarza to w odniesieniu do Ewangelii tutaj w 1 Koryntian. Paweł bawi się terminem, szczególnie terminem dostarczony.

Mówi w wersecie 23, otrzymałem od Pana to, co wam przekazałem. Pan Jezus, w noc, kiedy został zdradzony, wziął chleb. Więc ma tę grę na koncepcji dostarczonego.

To parodysta, o którym mówiliśmy wcześniej, tradycja. Pojawił się na początku rozdziału 11. Parodysta i paretka, forma czasownika, to techniczne terminy na autorytatywny przekaz tradycji informacji, który jest uważany za część wymogów w kościele.

Teraz nie będę dużo mówił o obrzędach i sakramentach, chociaż moglibyśmy zrobić dygresję na ten temat. Nie będziemy tego robić. Ale zapytam cię, jak definiujesz obrzęd? Albo jak zdefiniowałbyś sakrament? Chciałbym ci zasugerować, że są części, które, użyję słowa obrzęd, powinieneś mieć.

Po pierwsze, rozporządzenie to praktyka ustanowiona przez Jezusa. Rozporządzenie to również praktyka nakazana przez Jezusa do utrwalania. Mamy to zarówno w przypadku Wieczery Pańskiej, jak i chrztu.

Można by nawet argumentować, że obmywanie stóp można by tu zaliczyć. Istnieją pewne wyznania i tradycje religijne, które to praktykują. Co więcej, nie tylko zostało to ustanowione przez Jezusa, nakazane przez Jezusa, aby było kontynuowane, ale jest to faktycznie praktykowane przez apostołów we wczesnym kościele.

Tutaj obmywanie stóp napotyka na pewną przeszkodę, chociaż można to dostrzec u Tymoteusza, ponieważ obmywał stopy świętych. Jest tam kilka kwestii, które są przedmiotem debaty wśród wyznań, w które nie będziemy się tutaj zagłębiać. Ale dobrze byłoby, abyś pomyślał o tym, co naprawdę odróżnia Wieczere Pańską, odróżnia chrzest od innych praktyk.

I to jest właśnie kwestia ustanowienia jej przez Jezusa, nakazu Jezusa, aby była ona kontynuowana, i apostołów, którzy ją faktycznie kontynuowali w kościele wczesnochrześcijańskim. Teraz dla wygody podałem wam tutaj tabelę ewangelicznych wypowiedzi o Wieczery Pańskiej, gdzie Jezus ją ustanowił. Mateusz, Marek i Łukasz.

Możemy mieć Jana, ale ograniczyłem się do synoptyków, ponieważ chcę mieć tutaj również 1 Koryntian 11. I możecie zobaczyć, jak blisko siebie są one. W Mateuszu, Marku i Łukaszu wziął kielich i po odmówieniu dziękczynienia dał im, mówiąc: pijcie z niego wszyscy.

Prawie to samo w Ewangelii Marka. A także, w innej kolejności aż do wersetu 20 w Ewangelii Łukasza, a on zrobił to samo z kielichem po wieczerzy. To nieco inna odmiana, ponieważ Łukasz mówi więcej o posiłku niż o chlebie i kielichu.

I to staje się ważne z innego powodu, o którym wspomnę później. 1 Koryntian 11, wziął bochenek chleba w wersecie 25 w ten sam sposób, w jaki wziął kielich. Bochenek chleba, złamał i powiedział: to jest moje ciało; to jest za was i tak dalej.

Tak więc Paweł podąża za tym samym układem tradycji dominialnej w odniesieniu do chleba i kielicha. Można to wyraźnie zobaczyć w ewangeljach w porównaniu do 1 Koryntian. Ale to nie wszystko.

W próbie Wieczerzy Pańskiej autorstwa Pawła Winter zauważa, że, cytując, Paweł zmienił kolejność słów w narracji o ustanowieniu. Nie tylko mamy ustanowienie chleba i kielicha, a następnie powtórzenie tego przez Pawła w Liście do Koryntian, ale mamy za tym grekę w Ewangeljach synoptycznych i grekę w 1 Liście do Koryntian. Wnikliwa lektura Bruce'a Wintera ujawnia interesującą rzecz, o której pisze kilka stron.

Zauważa, że Winter sugeruje, że Paweł wysłał tutaj wiadomość do Koryntian. Zaimek osobowy *mu* w języku greckim, który oznacza mnie lub dzierżawczy mój lub mój, został przeniesiony do przodu. Teraz wymienię to poniżej.

W Ewangeljach Mateusza, Marka i Łukasza, a to jest tłumaczone jako to, *touto* jest zaimkiem wskazującym, to, czasownik jest, więc ciało moje jest moim ciałem. I każdy z nich mówi to dokładnie w ten sam sposób w ewangeljach.

Jednakże w 1 Koryntian 11:24 Paweł mówi *touto mou estin do soma*. On ma to ze mnie, które jest ciałem, które jest dane za was, co jest inną kwestią. Ale umieszcza *mu*, które pojawia się około piątego słowa w pozostałych, jako drugie słowo.

Teraz te zaimki osobowe, szczególnie zaimki dzierżawcze, dużo się przemieszczają. Grecki nie ma znaczącego, nie powinienem tego mówić, grecki nie ma wymogu co do kolejności wyrazów. Może umieszczać słowa w różnych miejscach z różnych powodów.

To nawet trochę potwierdza to, co mówi Winter, że Paul celowo odszedł od tradycji Dominical. I w rezultacie Winter widzi, że Paul ma rację. Teraz musisz przeczytać Wintera i pomyśleć o tym. Czy zgadzasz się, że to aż tak wielka sprawa, ale on tak uważa?

Nie zamierzam podawać całego cytatu, ale podam jego koniec zaraz po wykresie tutaj, gdzie Winter mówi, cytując, staje się jasne, że celem Pawła w cytowaniu słów Eucharystii nie było po prostu powtórzenie tradycji, którą już im przekazał, ale

wyjaśnienie, dlaczego tradycja ta nie popierała ich postępowania, ale je potępiała, ponieważ otrzymałem od Pana. Widzisz, jest to autorytatywne przekazywanie.

Został upoważniony do zdefiniowania, czym jest ten posiłek, chleb i kielich. On ma prawo wypowiadać się na ten temat, nie ci przywódcy Koryntu. Dalej mówi, że poprzez zmianę kolejności słów w częściach tej tradycji, wyjaśnił znaczenie działania Jezusa jako sługi oddającego się w ich imieniu, aby włączyć ich do przymierza.

Jego działanie całkowicie potępiło egocentryczne zachowanie Koryntian, które przejawiało się podczas samej kolacji, którą Jezus ustanowił dla nich, aby upamiętnić Jego śmierć. Samoposwięcenie Jezusa jest nadużywane przez ich własny egoizm i poszukiwanie statusu. Nic dziwnego, że Paweł oświadcza, że nie może to być kolacja Pańska w 1120 r., ponieważ nałożyli obowiązek bycia kolacją Pańską lub, będąc kolacją Pańską, nałożyli obowiązek naśladowania Chrystusa w swoich relacjach.

I robili wszystko, tylko nie naśladowali Jezusa. Ten temat naśladownictwa się pojawia. Już się pojawił.

Pojawia się tutaj i pojawia się okazjonalnie w pismach Pawła, aby naśladować Chrystusa lub naśladować Pawła, gdy on naśladuje Chrystusa. Jest to powtarzający się motyw u Pawła. W tym Koryncie pewna grupa Koryntian nie podąża za motywem naśladownictwa, którego nauczał ich Paweł.

I nie jest z tego zadowolony, ponieważ jest zazdrosny o Chrystusa. Jest zazdrosny o to, aby Wieczerza Pańska była obchodzona w odpowiedni sposób. Pytanie towarzyszące wydarzeniu, w którym Jezus zainicjował Wieczerzę, w Ewangeliach brzmi: czy Jezus rzeczywiście zjadł posiłek paschalny? To kolejne kompletne pytanie, które jest zwykle poruszane w kanonicznych Ewangeliach w odniesieniu do tego, czy Jezus zjadł Paschę w odniesieniu do przygotowania celebracji chleba w kielichu.

W literaturze ewangelicznej jest wiele literatury na ten temat. Nie będę się tu nad tym rozwodził. Ten problem dotyczy chronologii Wielkiego Tygodnia, kiedy przypadałaby Pascha i jak te wydarzenia się układają.

To jest niesławna dziedzina. Harold Hohner, obecnie nieżyjący, dawniej z Dallas Seminary, napisał rozprawę, a następnie świetną książkę o chronologii życia Chrystusa. To świetna mała książka z wielu powodów, ale sugerowałbym, abyś pomyślał o Hohner, HOEHNER, Harold Hohner, Chronology of the Life of Christ, aby to wszystko rozgryźć.

Można znaleźć mnóstwo literatury, która porusza kwestię, czy Jezus jadł Paschę, czy nie. Garland nawet robi dygresję na ten temat, ale zostawię to do przeczytania. Po drugie, wypowiedź Pawła o sędzie nad społecznością, która nadużywa Wieczerzy Pańskiej w 27-34.

Więc zaczyna w 17-22, ganiąc ich za praktykę, która nie była akceptowalna. Następnie pokazuje im tradycję Dominico w 23-26. Następnie wraca w 27.

Tak więc, ktokolwiek spożywa chleb lub pije kielich Pański niegodnie, będzie winny grzechu przeciwko ciału i krwi. Tak więc, wraca do cechy potępienia tego. Tak więc, są trzy segmenty w odniesieniu do Wieczery Pańskiej.

To nieuczciwość, jak powinna być praktykowana i skutki praktykowania jej w niewłaściwy sposób w 27-34. Oświadczenie o tym w 27, które właśnie przeczytałem. Ale chcę wspomnieć o jednej rzeczy.

W wersji Króla Jakuba, będącej bardzo dosłownym tłumaczeniem, mówi się coś w rodzaju: ktokolwiek je chleb lub pije kielich Pański niegodnie. Coś w tym stylu. Nie mam tego tutaj przed sobą.

Ale NIV, w swojej dynamicznej równoważności funkcjonalnej, mówi w niegodny sposób. To przysłówki, zobacz. Niektórzy ludzie mają trudności z obchodzeniem Wieczery Pańskiej, chleba i kielicha.

Ponieważ nawet jako chrześcijanie czują się niegodni, by to zrobić. Być może w ciągu tygodnia nie dotrzymali swoich zobowiązań. A przychodzą w niedzielny poranek, a to jest Niedziela Komunii.

I wstydzą się uczestniczyć w Wieczery Pańskiej. Cóż, w zależności od grzechu tygodnia, może być na to uzasadnienie. I może ktoś powinien od czasu do czasu powstrzymać się od tego.

Ale nie o tym jest ten werset. Ten werset nie mówi o twojej wartości. Nie mówi o tobie.

Mówi o tym, jak celebrować się Wieczere Pańską. Jeśli siedzisz w ławce kościelnej lub w jakimś miejscu, w którym celebrowasz Wieczere Pańską, i przychodzą ci do głowy rzeczy, które mówią, że nie jestem godny. Wyznaj to.

Zajmij się tym. Możesz to zrobić w bardzo krótkim czasie. Sam fakt, że możesz zostać skazany, na przykład, jest dobrym znakiem.

I Bóg o tym wie. On cię zna. On wie o tym wszystkim.

Tak czy inaczej, nie ma żadnych tajemnic. Więc wyznaj i poproś o wybaczenie. I to jest twoja wartość.

Ponieważ nie chodzi o to, czy przyjmujesz Wieczerzę Pańską. Nigdy tego nie robisz. Chodzi o niegodną metodę, którą już tutaj opisaliśmy, nadużycie Wieczerzy Pańskiej.

Z warstw społecznych, struktur i praktyk Koryntian, Paweł ich przybija. A każdy, kto celebrowa Wieczerzę Pańską w sposób niegodny, jest dobrym tego przykładem. Jest winny grzechu przeciwko ciału i krwi Pana.

To jest poważne przestępstwo. Mogli się wypowiedzieć. Mogli paść, jakby, na kolana i prosić Boga o wybaczenie za swoje zachowanie i za brak uwagi na świętość tego obrzędu, tego sakramentu.

Ale oni tego nie zrobili. A Paweł wskazuje, że piją i jedzą potępienie dla siebie samych, ponieważ nie radzą sobie z grzechem. 1 Jana 1, 9, jeśli ktoś zgrzeszy, mamy orędownika u Ojca .

Jeśli wyznajemy nasze grzechy, On jest wierny i sprawiedliwy, aby nam wybaczyć. To jest odpowiedzialność chrześcijanina, aby aktualizować te konta, codziennie, co tydzień, nawet chwilowo. Tak więc, to ogłoszenie problemu mówi, że jeśli jesteś w sytuacji, w której Wieczerza Pańska jest nadużywana przez kontekst, w jaki ludzie ją sprawują, wyjdź stamtąd.

Nie mówi o twojej wartości. Mówi o sposobie, w jaki celebrowana jest Wieczerza. Po drugie, oczekiwanie samooceny, na dole 172.

Oczekiwanie samobadania przy przyjmowaniu Wieczerzy Pańskiej w wersecie 28, każdy powinien badać samego siebie, zanim zje chleb i napije się z kielicha. Wieczerza Pańska jest poważną sprawą. Myślę, że nie doceniamy sposobu, w jaki celebrowujemy chleb i kielich w naszych kościołach przy wielu okazjach.

Nie musimy tego robić co tydzień. Nie musimy tego robić raz w miesiącu. Myślę, że prawdopodobnie raz w miesiącu byłoby minimalnym oczekiwaniem, ale nie musisz tego robić codziennie lub co tydzień, jak to było w Dziejach Apostolskich.

Dzieje Apostolskie są opisowe, nie normatywne. Ale kiedy to robisz, rób to poważnie. Rób to z wyjaśnieniem, co te rzeczy oznaczają.

Daj ludziom czas na myślenie i modlitwę. Nie zaśmiecaj Wieczerzy Pańskiej mnóstwem rzeczy. Czasami w amerykańskich kościołach musi być cały czas hałas.

Ludzie nie znoszą ciszy. Cóż, oto dobre miejsce na nią. Cisza powinna przykuwać naszą uwagę ze względu na nasze zagracone życie.

Oczekiwanie samobadania jest częścią Wieczerzy Pańskiej i jej celebracji. Ponadto, punkt na samym dole strony, trzeci, jest konsekwencją zaniechania samobadania. Werset 29.

Dla tych, którzy jedzą i piją, nie rozróżniając powagi ciała Chrystusa, dałem wam tam coś małego, jedzcie i pijcie sądy na siebie, aby przyjmować Wieczerzę Pańską w sposób niegodny, aby być lekkomyślnymi. Dlatego wielu z was jest słabych i chorych, a wielu z was zasnęło. Eufemizm dla umarłych.

Teraz jest stwierdzenie, że nie mamy żadnego historycznego tła w Księdze Koryntian ani nigdzie indziej, aby odpowiedzieć, ale Paweł powiedział, że niektórzy ludzie nie żyją. Nie sądzę, aby powiedział to lekceważąco lub przesadnie, ale myślę, że odnosi się do pewnych rzeczy, które wydarzyły się w tej społeczności, z którymi ludzie się utożsamiają i zdadzą sobie sprawę, co spadło na nich w wyniku ich lekceważącego praktykowania nakazu Pana. W wersecie 30.

Słaby, chory, martwy. Tego nie należy lekceważyć. To trwa.

Natychmiastowe rozwiązanie problemu, dopóki nie wróci Paul, jest w 11:33 i 34. Właściwie muszę zrobić 30. Spójrz na 31.

Kontynuuj w wersecie 30. Niektórzy z was są nawet martwi. Zasnęliście, ale gdybyśmy byli bardziej wybredni w stosunku do siebie, nie byłibyśmy pod takim osądem.

Niemniej jednak, gdy jesteśmy sądzeni w ten sposób przez Pana, jesteśmy karceni, abyśmy nie zostali ostatecznie potępieni wraz ze światem. To jest mała odmiana rozdziału piątego. Dokonuj sądu w domu Bożym, a Bóg nie będzie musiał zstąpić i dokonać tego sądu osobiście.

To bardzo poważna sprawa. Myślę, że mamy tendencję do pomijania jej w naszych obecnych kościołach, ponieważ możemy ująć na sucho z morderstwem, jak to było w dzisiejszym chrześcijaństwie, ale nie w oczach Boga. Bóg prowadzi rachunki z tych rzeczy.

Wiersze 33 i 34, rozwiązanie. Więc teraz , spójrzcie, co mówi tutaj w wersecie 30. Więc, moi bracia i siostry.

Wow. Mam na myśli, że ten rozdział był mocny. Paweł zachowuje się, jakby miał bicz w świątyni z wymieniaczami pieniędzy.

On ich bił z jednej strony i z drugiej w tych kwestiach. A potem dochodzi do wersetu 33. Więc, moi bracia i siostry.

Cóż, tak właśnie powinno być. Szczerze mówiąc, powinniśmy móc rozmawiać o trudnych rzeczach w sposób bezpośredni i poważny, ale nie tracąc przy tym naszej relacji. On nadal uważa ich za chrześcijan, pomimo tego, jak daleko odeszli, nawet tak bardzo, że niektórzy z nich są chorzy i martwi.

Tak więc, moi bracia i siostry, gdy zbieracie się, by jeść, powinniście jeść wszyscy razem. To chrześcijańskie spotkanie, nie spotkanie statusowe. Każdy, kto jest głodny, powinien zjeść coś w domu.

Nie przychodźcie tutaj, spodziewając się bagażu podręcznego. Tak, że gdy się spotkacie, nie będzie to skutkować osądem, ponieważ stracie kontrolę. A gdy przyjdę, udzielę dalszych wskazówek.

Paweł kończy na przyjaznej nucie, na nucie zachęcającej, na nucie edukacyjnej. Złagodził ją, ale tylko odrobinę w odniesieniu do osądu, jaki wydał na społeczność Koryntian za nadużywanie Wieczery Pańskiej. To bardzo ważny tekst.

To tekst, który powinien być głoszony podczas komunii. Wiecie, w Biblii jest wiele tekstów, które można by głosić przed celebracją chleba i kielicha, a to jest jeden z nich. Teraz, żeby być trochę kaznodziejskim, umieściłem na stronie 173 to, co zrobiłem w takich sytuacjach jak Wielki Piątek, który obejmuje kwestię Wieczery Pańskiej.

Na stronie 173 i 174 przedstawię wam przegląd wydarzeń poprzedzających Wielki Piątek, a następnie wygłoszę kazanie, które wygłosiłem i wygłosiłbym ponownie, oczywiście w różnych miejscach, kazania na Wielki Piątek, abyście mogli zobaczyć, jak komunia pasuje, a w szczególności do Ewangelii i metanarracji Biblii. Na przykład na stronie 173, właściwe praktykowanie Wieczery Pańskiej, ujmując Wieczere Pańską w żydowskiej historii Paschy. Myślę, że to bardzo ważne.

To nasze dziedzictwo. Mamy judeochrześcijańskie dziedzictwo, a Pascha jest głównym obrazem, który Jezus wypełnił swoją własną śmiercią, a który przywołuje na naszą pamięć przez chleb i kielich. Księga Wyjścia 12 i 13 to przedstawia.

Nie będę ci tego wszystkiego czytał, ale jest to dla twojej wygody. Przedstawia obrzędy w kontekście rodzinnym w Księdze Wyjścia 12. Baranek zostaje zabity o zmierzchu w przeddzień Paschy w 12.

Krew baranka jest rytualnie nakładana na framugę drzwi. Posiłek z praśnym chlebem i gorzkimi ziołami w wersetach od 8 do 11. Zawsze trochę mnie denerwuje chleb, którego używamy w komunii.

Zawsze jest zakwaszone, prawda? Głowa rodziny powtarza tradycję religijną podczas posiłku, a następnie pakunek w siedmiodniowym święcie praśnego chleba, który

wymagał pielgrzymki do Jerozolimy w związku z tym. Tak więc w Księdze Wyjścia 12 i 13 sam Jezus i Święta Rodzina podróżowali z Nazaretu do Jerozolimy. Mamy okazje, które są wczesne w życiu Jezusa, a potem widzimy je w późniejszej posłudze Jezusa, ponieważ Pascha staje się głównym wydarzeniem, głównym wydarzeniem kalendarzowym, które pomaga nam mierzyć czas ziemskiej posługi Jezusa.

Istnieją około cztery Paschy, które zostały zapisane. Jedna z nich nie jest tak jasna, ale nadal jest uważana za Paschę w Ewangelii Jana. Tak więc cztery Paschy, co oznacza, że Jezus ma trzy i pół do czterech lat ziemskiej posługi.

Powtórzonego Prawa 16:1 do 8, a także 2 Kroniki, odzwierciedlają przeniesienie obchodów Paschy z jednostki rodzinnej do kontekstu narodowego. Rozpoczęło się od rodziny w Księdze Wyjścia, a następnie zostało przejęte jako święto religijne w Księdze Powtórzonego Prawa, gdy Mojżesz kontynuował nauczanie. Księga Powtórzonego Prawa jest drugim prawem.

To powtórzenie prawa, które Mojżesz głosił zanim weszli do ziemi, nawet bez niego, i powtarza je w Księdze Powtórzonego Prawa 16. Wprowadza kilka zmian, i oto one. Przechodzi z domu do narodowego święta pielgrzymkowego.

Zwierzęciem może być owca lub bydło, a czas składania ofiary uległ zmianie, prawdopodobnie dla wygody pielgrzymów, i przechodzi z pieczenia do gotowania. Istnieją więc pewne kwestie, które Mojżesz, z różnych powodów, prawdopodobnie głównie pragmatycznych, zmienił w religijnym święcie Izraela, które pojawia się w Księdze Powtórzonego Prawa. Można również zobaczyć, jak Pascha rozwija się w judaizmie Drugiej Świątyni.

W okresie międzytestamentowym od około III wieku aż do czasów Jezusa, z pewnością do zburzenia Świątyni w 70 r. n.e. , mamy to, co nazywamy judaizmem Drugiej Świątyni. W tym okresie napisali wiele dzieł literackich. Jeśli spojrzymy na Jubileusze 49, które były około 150 r. p.n.e., a następnie w Misznie, Peszarim jest traktatem paschalnym, jak go nazywamy, literaturą na ten temat.

To, co zostało napisane, zostało skodyfikowane około 200 r. n.e. lub n.e., czyli długo po czasach apostołów, ale istniało w pewnym sensie w ustnej tradycji w pierwszym wieku. To zupełnie inna kwestia: jak odbierać pewne materiały rabiniczne, które nigdy nie zostały skodyfikowane aż do kilkuset lat po czasach Jezusa. Chociaż część z nich mogła być w ustnej tradycji w pierwszym wieku, to jest to zupełnie inna arena do omówienia.

Podam ci tam odniesienia, możesz je przejrzeć i zrobić trochę historycznych studiów na temat Paschy w historii żydowskiej. Następnie, gdy wchodzimy w Nowy Testament, wskazuję na Ewangelię Mateusza 26:17 do 46. Wybrałem Ewangelię Mateusza jako miejsce, aby ją rozpakować.

Zauważysz, że Ewangelia Marka 14 ma jeszcze dłuższą sekcję, od 1 do 52, a Ewangelia Łukasza, nie zliczyłem słów, trochę przewyższa Ewangelię Marka w Ewangelii Łukasza 22:1 do 53, a następnie Ewangelia Jana 13, która jest częścią Kazania w Wieczerniku, daje podstawę do zrozumienia historycznego otoczenia i kolejności, w której rozpoczęła się Wieczerza Pańska. To ogromna sprawa. Istnieją książki napisane o Wieczerzy Pańskiej, ponieważ mamy tak wiele tekstów i taką tradycję, gdy wiążemy ją ze Starym Testamentem i międzytestamentalnymi kwestiami żydowskimi, nad którymi możemy się zastanowić.

Jest tu mnóstwo kazań. Można by głosić kazania przez dekadę z różnych miejsc na temat Wieczerzy Pańskiej. Różnice między synoptykami a tradycjami Janowymi wynikają prawdopodobnie z użycia różnych kontr między grupami religijnymi, z zainteresowań tematycznych pisarza lub z przełożenia wydarzenia przez Jezusa w celach ramowych.

Załóżmy, że Jezus rzeczywiście spożył posiłek paschalny ze swoimi uczniami w noc poprzedzającą ukrzyżowanie. To tylko nakreślenie kontekstu. Mamy więc przygotowanie do Paschy.

To, co tu zrobiłem, jest przedstawione dla was na podstawie ewangelicznej narracji Mateusza: cztery wielkie ruchy, przygotowanie do posiłku, oczyszczenie, które miało miejsce w odniesieniu do Judasza, i uczestnictwo. Judasz odszedł przed chlebem i kielichem. Bardzo ważne jest, aby to zobaczyć.

Nie zobaczysz tych rzeczy, jeśli nie będziesz studiował Ewangelii uważnie, a czasami potrzebujesz harmonii, w której widzisz fragmenty ułożone obok siebie, aby móc zobaczyć część przepływu. Następnie jest modlitwa na końcu tej sytuacji. Mamy więc przygotowanie do Paschy, okazję, Święto Przaśników i Paschę.

Masz instrukcje, mój czas jest blisko, mówi w 26:18 i 19. Objawia, że Chrystus przyszedł, aby wypełnić wolę Boga, a wszechwiedza Chrystusa w tym względzie pojawia się w Ewangelii Marka 14:13. Tak więc w Ewangeliach synoptycznych jest wiele szczegółów na ten temat.

Po prostu pozwalam temu płynąć z narracji Mateusza. Więc w oczyszczeniu masz ujawnienie zdrajcy. Jaką fascynującą opowieść mamy tam z Judaszem.

Obecnych było wszystkich dwunastu. Judasz był jednym z nich. Jezus oznajmia im, że zostanie zdradzony.

Myślę, że to znak dojrzałości, gdy Jezus powiedział, że w Ewangeliach synoptycznych wszyscy zastanawiali się, czy to ja? Czy zdradziłbym Jezusa? To znak dojrzenia. Nie

wskazywali na nikogo palcami. I uważam za fascynujące, że nie wszyscy po prostu podnieśli rękę i nie powiedzieli: Panie, to musi być Judasz, bo znamy Judasza.

Nie, John mówi o tym, że Judasz to zrobił, ale zrobił to post factum. Nie zrobił tego od momentu historycznego. Zrobił to, patrząc wstecz i składając elementy w całość.

Judasz został przyjęty jako część grupy. I musimy być ostrożni z tym. Jezus skupił się na Judaszu podczas posiłku.

Jest incydent, Betania z Judaszem, który jest częścią problemu z Judaszem idącym do przywódców religijnych, aby zdradzić Jezusa. Ale w Wieczerniku jest ta konfrontacja. On obmywa stopy Judasza.

Daje Judaszowi honorowe miejsce, karmiąc go jako pierwszego. A potem masz jego odejście, które jest przed chlebem i kielichem. I tak, bardzo fascynujące kwestie tutaj z Judaszem.

Uważaj, jak traktujesz Judasza. To wymaga pewnych badań. Powstały na ten temat prace pisemne.

Nie mamy zbyt wielu informacji. Jest wiele założeń, które musimy poczynić w odniesieniu do Judasza. Ale Judasz był z 12.

Był jednym z 12 w tym momencie. Nikt nie podejrzewał Judasza. Mogli zobaczyć, jak robił rzeczy, które im się nie podobały lub o których myśleli, ale nie zrobiło to na nich wrażenia do tego stopnia, że wskazali palcem na Judasza, gdy Jezus powiedział: „Zostanę zdradzony”.

Pomyśl o tym. Przepowiednie, które Jezus daje w oczyszczeniu, że zostaną rozproszeni. On powstanie z martwych.

A potem pojawia się zaprzeczenie Piotra. Jest jeszcze cała opowieść o pianiu koguta i Piotrze próbującym zdjąć z siebie presję na dziedzińcu. Co za interesująca opowieść.

Następnie masz udział. To jest zaraz po oczyszczeniu. Uczestniczący Judasz odszedł.

Myśleli, że wyszedł, aby dać biednym lub kupić trochę więcej prowiantu. Ale teraz mamy Jezusa z 11. Jesteśmy instytucją wieczerzy, symboliką, proroczą obietnicą, że będzie ją jadł ponownie w królestwie, pożegnalnym przestaniem w Wieczerniku, czyli w Jana 14.

Następnie masz hymn i odejście w wersecie 30. Mówi, że po odśpiewaniu hymnu odeszli. Cóż, jeśli wejdziesz w harmonię, zobaczysz, że była mała przestrzeń pewnych

rzeczy, które działy się przed ich faktycznym odejściem, które zostały zapisane przez Jana.

Podczas święta Paschy, w posiłku paschalnym, Psalm Hallel są częścią liturgii. Psalm Hallel, Psalm uwielbienia, były śpiewane podczas Paschy. Są to Psalm 113 do 118.

Powinieneś przeczytać Psalm 118 w świetle Wieczery Pańskiej. Jest jeszcze wiele do wygłoszenia. To prawdopodobnie ostatni hymn lub psalm, który został odśpiewany przed opuszczeniem Wieczernika.

Według Mateusza 26:30 śpiewali, a potem odeszli. Prawdopodobnie był to Psalm 118. Jest wiele ciekawych rzeczy na temat Psalmu 118.

To jest psalm mesjański. Są w nim przypadkowe osobliwości. Środkowy werset Biblii, w Biblii angielskiej, środkowy werset Biblii angielskiej znajduje się w Psalmie 118.

A ten środkowy werset, lepiej zaufać Panu niż pokładać ufność w człowieku, jeśli dobrze pamiętam. I myślę, że tak. Ale jest jeszcze jeden znany werset w Psalmie 118.

To jest dzień, który uczynił Pan. Będziemy się radować i cieszyć w nim. Słyszałem, jak ludzie używali tego wersetu do wszystkiego pod słońcem, ich własnego osobistego wersetu.

Ten werset dotyczy śmierci Jezusa. Ten werset dotyczy Jego oddania się za kościół, za swój lud, za tych, którzy w niego wierzą. To nie tylko twój cenny dzień jest dobry.

Dobroć to śmierć Jezusa i jego ofiara za grzech. To jest to, do czego zmierza ten fragment w Psalmie 118. Głoś to.

Hymn i odejście. Następnie mamy odejście do Getsemani. I tuż przed ich wyjściem, myślę, mamy przemówienie w Jana 15 do 17.

Śpiewali hymn, ale zanim naprawdę wyszli z pokoju, Jezus zaczął do nich mówić. I może zrobić tyle, co Jan 15-17, ale może robić to po drodze. Nie znamy wszystkich szczegółów, ale to jest dyskurs w Wieczerniku.

Musisz to wziąć pod uwagę. Jest więc mnóstwo fascynujących rzeczy o Wieczery Pańskiej w synoptykach, które musisz zrozumieć. A potem jest modlitwa w ogrodzie, kiedy mówi, niech mnie ominie ten kielich.

Ten kielich prawdopodobnie odnosi się do pogrzebania przez Niego grzechu świata. Kiedy jest na krzyżu, mówi: Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? W trójcy ekonomicznej rola syna w jej obrazach oddziela go od ojca. Teraz trójca nie ma ontologicznego podziału, ale w obrazach nazywamy ją trójcą ekonomiczną.

Syn ma ten moment oddzielenia od ojca, aby ponieść grzechy świata, ponieważ Bóg, ojciec, Bóg jest Trójcą, musi odwrócić się od grzechu. Nie mogą na to patrzeć. To jest obraz, który się pojawia.

Więc jest to kazanie samo w sobie. Masz cztery punkty w tym kazaniu. Dla ujawnienia, właściwie masz trzy, powinienem powiedzieć cztery.

Masz przygotowanie, oczyszczenie, uczestnictwo i modlitwę — trzy kazania dla ciebie w Ewangelii Mateusza 26. Możesz mieć serię czterech kazań, jeśli naprawdę chcesz to zrobić uczciwie, ale pokaż im cały pakiet, a następnie go rozdziel.

To lepiej, żeby ludzie pamiętali. Nie zatrać się w lesie tak bardzo, że zobaczysz tylko drzewa, okej? Teraz jest przedstawienie Mateusza. Teraz, tutaj dałem ci to, co wygłosiłem na kazanie w Wielki Piątek.

Prowadziłem korporacyjne kazania wielkopiątkowe w wielu kościołach i grupach kościelnych i oto jak to robiłem, przynajmniej w jeden sposób. Zobacz, jak używam tego słowa dobry, a gdy dojdziemy do tego, że to jest dzień, który Pan uczynił, będę grał słowami. Cieszcie się w nim.

To dobry dzień. Zauważ, że zobaczysz pogrubioną czcionką, jak pracuję nad tym tematem. Dzisiaj jest Wielki Piątek.

Kiedy zrozumiemy, co zawierały te ostatnie 24 godziny ziemskiego życia Jezusa, wydaje się, że nazywanie tego Wielkim Piątkiem jest oksymoronem. Co jest w tym dobrego? Gniew, zazdrość, nienawiść i tchórzostwo zdają się triumfować nad rozumem i sprawiedliwością w tym ostatnim dniu. Co jest w tym dobrego? Co jest dobrego w fizycznych torturach i śmierci niewinnego człowieka? Bez względu na to, co ktoś myśli o tym, jak Mel Gibson w filmie Pasja przedstawia ten dzień, w annałach historii był to bardzo brzydki dzień.

Jednak w planie Boga był to dobry dzień. Ostatnia pieśń śpiewana podczas Ostatniej Wieczery, późnym wieczorem poprzedniego dnia, była prawdopodobnie ostatnią w serii psalmów halal używanych podczas obchodów Paschy. Psalm 118 wciąż brzmiałby w uszach Jezusa.

Być może słowa tego psalmu były częścią jego zmagania w modlitwie w Getsemani. Przeczytaj Psalm 118. Zobacz, Jezus śpiewa to, wiedząc, co się z nim stanie.

Oto środkowy werset, werset 8. Kamień, którego odrzucają budowniczowie, oto obraz Piotrowy, który przytacza w swoich listach, stał się głową węgla. To dzieło Pana. To jest cudowne w naszych oczach.

To jest dzień, który uczynił Pan. Będziemy się radować i weselić w nim. Jest ten werset.

O, dziękujcie Panu, bo On jest czym? Dobrym. Bo Jego miłosierdzie trwa na wieki. Wow.

No cóż, rozumiesz to w kontekście. Co za tekst. Pomimo przerażających okoliczności i złych uczynków wszystkich obecnych w tym dniu cierpienia i ukrzyżowania, był to dobry dzień.

Dla Jezusa, jako wyjątkowego syna człowieczego i sługi Pana, był to dzień wywyższenia i upokorzenia. My, ludzcy obserwatorzy, moglibyśmy chcieć podkreślić aspekt upokorzenia i zostawić wywyższenie na niedzielę zmartwychwstania. Ale to nie byłby Boży pogląd na te wydarzenia.

Śmierć Jezusa była zwycięstwem w planie Boga. Na nasze refleksje w Wielki Piątek, proszę otwórzcie Izajasza 52, werset 13 do 53, werset 11. A potem czytajcie Biblię w swoich nabożeństwach publicznych.

Nie mów po prostu, no cóż, nie mamy czasu. Nie będziemy czytać Biblii. Cóż, lepiej byłoby, gdybyś się zamknął i czasem poczytał Biblię.

Czytajcie Biblię w swoich nabożeństwach publicznych. Wyjaśniajcie tekst. No cóż, to właśnie zamierzam zrobić.

I zauważcie tutaj, że mam tło pieśni sługi, czyli tekst mesjański w Księdze Izajasza 52 i 53. Tło pieśni sługi, numer dwa na stronie 176. Struktura i przesłanie pieśni sługi w Księdze Izajasza.

A potem numer trzy to reszta historii. I to, co robię, to przechodzę przez Izajasza w szerokim zakresie i mówię o Izajaszu i jego mesjańskiej prezentacji, opisując dzieło sługi. Jezus był sługą Pana.

A teraz, oto ciekawa mała rzecz, którą powinniście wiedzieć. I mówię o tym w notatkach tutaj, ale nie będę wam tego wszystkiego czytał. Kiedy patrzymy na Izajasza 52 i 53, gdzie jest mowa o Jezusie umierającym za nas, widzimy to jako mesjańskie.

Jeśli przeczytasz to Żydowi, nie zrobi to na nim wrażenia, ponieważ Żydzi uważają ten tekst za odnoszący się do całego narodu, a nie do pojedynczej postaci mesjańskiej. Więc jeśli myślisz, że zrobisz na nich wrażenie, czytając Izajasza, jeśli znają Biblię, nie zrobi to na nich wrażenia. Zostali już uwarunkowani, aby myśleć o tym jako o odniesieniu do narodu, a nie do indywidualistycznego Mesjasza.

Ale z perspektywy czasu widzimy, że odnosi się to do Jezusa, Mesjasza. Kiedy skończysz czytać tę część Księgi Izajasza, zwróć uwagę, co ona mówi. Powiedziałem, że to jednak dobry dzień.

Następnie druga to struktura, przesłanie piosenki. Oto interesujący chiasm, o którym mówiłem wam w innym sensie. Biblia, oprócz tego, że jest słowem Boga, jest wysoce wyrafinowanym dziełem literackim.

Jak cokolwiek innego mogłoby naprawdę oddać cześć wielkiemu Bogu całego stworzenia? Pieśń sługi w Izajaszu 52 i 53 odzwierciedla przemyślaną organizację. Aby wywrzeć jak największe wrażenie na słuchaczu, tekst jest ułożony w formie literackiej znanej jako chiasm — zagadka w 52, 13 do 15.

Objawienie w 53:1 do 9. I rozwiązanie w 53:10 do 12. Następnie omówię każdy z tych elementów jako część tego punktu. Ponownie, daję to wam.

Uczyń z tego swoje kazanie. Weź je swobodnie i używaj. I mam nadzieję, że może ci pomóc.

Więc kiedy docieramy do strony 177 w środku, mamy przesłanie cierpiącego sługi cudownie zawarte w strukturze Izajasza 52, 13 do 53, 12. Ale jaka jest reszta historii? Cóż, kiedy słuchasz historii cierpiącego sługi, który umarł za nasze grzechy. A propos, ten temat cierpiącego sługi Jezus podejmuje w swoim chrzcie z Janem.

Wróć i przestuduj chrzest. On jest tam sługą Pana. Cierpiącym sługą Pana.

I wiecie co? W Dziejach Apostolskich Paweł podejmuje rękawicę, którą Jezus położył jako cierpiący sługa i stosuje ją do siebie. Jest świetny artykuł autorstwa gościa o nazwisku Edward Fudge, FUDGE, Fudge, co jest ciekawym imieniem. Edward Fudge, EDWARD, jeśli się nie mylę.

Paweł podjął wyzwanie sługi Pana w swojej postudze. Fascynujące rzeczy. Kiedy słuchasz historii o cierpiącym słudze, który umarł za nasze grzechy, możesz się zastanawiać, dlaczego tekst ze Starego Testamentu nie przekonuje Żydów, że Jezus jest rzeczywiście Mesjaszem.

Wspomniałem o tym. W pewnym sensie problem jest prosty. Postrzegają cierpiącego sługę jako naród Izraela, a nie jako jednostkę, która poniosła grzech świata.

Rzeczywiście, historia przyniosła wiele cierpień ludowi etniczemu Boga, Żydom. Jednakże dość szczerzy Żyd z pierwszego wieku zrozumiał sens Izajasza. Piotr w swoim pierwszym liście, 2:21-25, zawiera najbardziej obszerne rozważania Izajasza 53 w Nowym Testamencie.

Zazwyczaj czytam ten tekst w moim zakończeniu. Więc kiedy kończymy nasze rozważania o śmierci Jezusa i Wielkim Piątku oraz chlebie i kielichu, które celebrują to wydarzenie, chcę po prostu przeczytać stary hymn. A jednak hymn, tak hymn, w Ameryce, o którym ludzie niestety zapomnieli w hymnach i śpiewnikach.

I śpiewają refreny. Nazywamy je 7-11, siedem słów powtarzanych w hymnie. 11 razy.

Szczerze mówiąc, nie ma w tym zbyt wiele mocy. Stary hymn, który mówi: co zrobisz z Jezusem? To jest tytuł. Co zrobisz z Jezusem? Nie możesz być neutralny, bo pewnego dnia zapytasz: co On zrobi ze mną? To, co Bóg robi, jest związane z tym, co zrobił na krzyżu.

Śmierć Jezusa, krzyż, o którym mówił Paweł, chleb i kielich, który celebruje to wydarzenie. Dlatego Paweł był tak zazdrosny o Chrystusa w rozdziale 11. Zazdrosny, że wieczerza była nadużywana w kwestii elitarnego statusu.

Cóż za żałosna rzecz. Ale Paweł zamyka koło po tym, jak ich zirytował i mówi: bracia i siostry, przestańcie, poprawcie się, a ja porozmawiam z wami więcej, kiedy tam dotrę. Cóż, mam nadzieję, że zainwestujecie siebie w myślenie o Wieczerzy Pańskiej i przyjrzyście się wielkiemu bogactwu, jakie mamy w Piśmie Świętym, które celebruje ten temat od Księgi Wyjścia, aż do Księgi Objawienia.

Kiedy Jezus, na końcu, usiądzie i będzie świętował to raz jeszcze z nami na nowej ziemi, w stanie wiecznym. Niech Bóg was błogosławi.

To jest dr Gary Meadors w swoim nauczaniu na temat Księgi 1 Koryntian. To wykład 27, 1 Koryntian 11:2-34, Odpowiedź Pawła na pytania o publiczne wielbienie. 1 Koryntian 11:17-34, Społeczność wierzących w uwielbieniu przed Bogiem.